

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006

ze dne 12. prosince 2006,

kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Společenství si stanovilo za cíl zachovávat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob. Pro postupné vytváření tohoto prostoru přijímá Společenství mimo jiné opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem, která jsou nutná k řádnému fungování vnitřního trhu.

(2) Podle čl. 65 písm. c) Smlouvy mají taková opatření zahrnovat odstraňování překážek řádného průběhu občanskoprávních řízení, popřípadě podporou slučitelnosti úprav občanskoprávních řízení v členských státech.

(3) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 vyzvala Radu a Komisi, aby připravily nové předpisy, které jsou nezbytné pro hladkou soudní spolupráci a lepší přístup k právu, a v této souvislosti byly konkrétně zmíněny platební rozkazy.

(4) Dne 30. listopadu 2000 přijala Rada společný program Komise a Rady o opatřeních k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [3]. Program počítá s možností zavést zvláštní jednotný nebo harmonizovaný postup, stanovený v rámci Společenství, k získání soudního rozhodnutí v konkrétních oblastech včetně oblasti nesporných nároků. Toto bylo začleněno do Haagského programu přijatého Evropskou radou dne 5. listopadu 2004, který vyzývá k další aktivní práci na evropském platebním rozkazu.

(5) Dne 20. prosince 2002 přijala Komise zelenou knihu o řízení o evropském platebním rozkazu a opatřeních ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných pohledávek. Na základě zelené knihy proběhly konzultace o možných cílech a charakteristických rysech jednotného nebo harmonizovaného evropského řízení pro vymáhání nesporných nároků.

(6) Rychlé a účinné vymáhání splatných pohledávek, které nejsou předmětem žádného právního sporu, je pro hospodářské subjekty v Evropské unii nesmírně důležité, protože prodlení s platbami představují jeden z hlavních důvodů platební neschopnosti, která ohrožuje další existenci zejména malých a středních podniků a vede ke ztrátám vysokého počtu pracovních míst.

(7) Otázku hromadného vymáhání nesporných nároků se všechny členské státy snaží řešit, většina z nich zavedením zjednodušeného řízení o platebním rozkazu, avšak jak obsah vnitrostátních právních předpisů, tak účinnost postupů se v jednotlivých státech značně liší. Stávající postupy jsou kromě toho v přeshraničních případech často buď nepřijatelné nebo neproveditelné.

(8) Z toho vyplývající překážky, které v přeshraničních případech brání přístupu k účinné spravedlnosti, jakož i narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, které je důsledkem nerovnováhy ve fungování procesních prostředků dostupných věřitelům v různých členských státech, vedou k potřebě právní úpravy Společenství zaručující rovné podmínky věřitelům i dlužníkům v celé Evropské unii.

(9) Účelem tohoto nařízení je zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit řízení o sporech v přeshraničních případech týkajících se nesporných peněžních nároků a snížit náklady na ně a umožnit volný pohyb evropských platebních rozkazů ve všech členských státech stanovením minimálních norem, díky jejichž dodržování bude zbytečné zahajovat v členském státě výkonu jakékoli mezitímní řízení před uznáním a výkonem.

(10) Řízení zavedené tímto nařízením by mělo sloužit jako dodatečný a volitelný prostředek pro žalobce, který má nadále možnost využít řízení podle vnitrostátního práva. Toto nařízení také nenahrazuje ani neharmonizuje stávající mechanismy vymáhání nesporných nároků podle vnitrostátního práva.

(11) Řízení by se v co největší míře mělo zakládat na použití vzorových formulářů pro komunikaci mezi soudem a stranami, což usnadní administrativu spojenou s řízením a umožní využití automatizovaného zpracování údajů.

(12) Při rozhodování o soudu příslušném pro vydání evropského platebního rozkazu by členské státy měly brát náležitě v úvahu potřebu zajistit přístup ke spravedlnosti.

(13) V návrhu na vydání evropského platebního rozkazu by žalobce měl být povinen uvést informace, které jsou postačující k jasnému určení nároku a jeho odůvodnění, aby byl žalovaný s to si na základě těchto informací zvolit, zda podá odpor nebo nebude nárok popírat.

(14) V této souvislosti by měl být žalobce povinen poskytnout popis důkazních prostředků na podporu nároku. Za tím účelem by formulář návrhu měl obsahovat co nejúplnější seznam možných typických důkazních prostředků, jež se obvykle předkládají na podporu peněžních nároků.

(15) Podání návrhu na vydání evropského platebního rozkazu by mělo být spojeno se zaplacením veškerých příslušných soudních poplatků.

(16) Soud by měl posoudit návrh včetně otázky příslušnosti soudu a popisu důkazních prostředků na základě informací poskytnutých ve formuláři návrhu. To soudu umožní přezkoumat zjevnou podstatu nároku a mimo jiné vyloučit zjevně neopodstatněné nároky nebo nepřijatelné návrhy. Nemělo by být nutné, aby posouzení prováděl soudce.

(17) Proti odmítnutí návrhu nelze podat opravný prostředek. To však nevylučuje možnost přezkumu rozhodnutí o odmítnutí návrhu u soudu stejného stupně v souladu s vnitrostátním právem.

(18) V evropském platebním rozkazu by měl být žalovaný informován, že má možnost žalobci zaplatit určenou částku, nebo chce-li nárok popřít, podat ve lhůtě 30 dní odpor. Vedle úplných informací o uplatněném nároku poskytnutých žalobcem by žalovaný měl být poučen o právním významu evropského platebního rozkazu a zejména o důsledcích nepopření nároku.

(19) Vzhledem k rozdílům mezi členskými státy, pokud jde o pravidla občanského soudního řízení, a zejména pravidla pro doručování písemností, je nezbytné stanovit konkrétní a podrobnou definici minimálních norem, které by měly v souvislosti s evropským platebním rozkazem platit. Zejména, pokud jde o splnění těchto norem, nelze považovat za dostatečný jakýkoli způsob doručení evropského platebního rozkazu, který se opírá o právní domněnku.

(20) Všechny způsoby doručování uvedené v člancích 13 a 14 jsou charakterizovány buď naprostou jistotou (článek 13) nebo velmi vysokým stupněm pravděpodobnosti (článek 14), že se doručovaný dokument dostal ke svému adresátovi.

(21) Osobní doručení určitým osobám jiným než samotnému žalovanému podle čl. 14 odst. 1 písm. a) a b) by mělo být považováno za splňující požadavky těchto ustanovení pouze v případě, že tyto osoby evropský platební rozkaz skutečně přijaly nebo obdržely.

(22) Článek 15 by měl být používán na situace, kdy se žalovaný nemůže u soudu zastupovat sám, jak tomu je v případě právnických osob, a kdy osoba, která jej zastupuje, je určena zákonem, jakož i na situace, kdy žalovaný zmocnil k zastupování v konkrétním řízení jinou osobu, zejména právního zástupce.

(23) K podání odporu může žalovaný použít vzorového formuláře uvedeného v tomto nařízení. Soudy by však měly zohledňovat i jiné písemné formy odporu, jsou-li jasně vyjádřeny.

(24) Podáním odporu ve lhůtě by mělo být řízení o evropském platebním rozkazu ukončeno, což by mělo vést k automatickému převedení věci do běžného občanského soudního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádá, aby v takovém případě řízení skončilo. Pro účely tohoto nařízení by se pojem "běžné občanské soudní řízení" neměl nezbytně vykládat ve významu, který má podle vnitrostátního práva.

(25) Po uplynutí lhůty k podání odporu by žalovaný měl mít v některých výjimečných případech právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu. Přezkum prováděný ve výjimečných případech by neměl znamenat, že je žalovanému poskytnuta další příležitost podat odpor. Během přezkumného řízení by se podstata nároku neměla hodnotit nad rámec důvodů vyplývajících z výjimečných okolností, na které se žalovaný odvolává. Jiné výjimečné okolnosti by mohly zahrnovat situaci, kdy je evropský platební rozkaz založen na nepravdivých informacích uvedených ve formuláři návrhu.

(26) Soudní poplatky podle článku 25 by neměly zahrnovat například odměny za právní zastoupení nebo náklady na doručení písemností subjektem jiným, než je soud.

(27) Na evropský platební rozkaz vydaný v jednom členském státě, který se stal vykonatelným, by se mělo pro účely výkonu pohlížet tak, jako kdyby byl vydán v členském státě, v němž se o jeho výkon žádá. Ze vzájemné důvěry ve výkon spravedlnosti v členských státech vyplývá, že na základě rozhodnutí soudu pouze jednoho členského státu lze mít za to, že jsou splněny všechny podmínky pro vydání evropského platebního rozkazu a že rozkaz může být vykonán ve všech ostatních členských státech i bez soudního přezkumu řádného používání minimálních procesních norem v členském státě, kde má být rozkaz vykonán. Aniž jsou dotčena ustanovení tohoto nařízení, zejména minimální normy stanovené v čl. 22 odst. 1 a 2 a v článku 23, měly by se postupy pro výkon evropského platebního rozkazu i nadále řídit vnitrostátním právem.

(28) Pro účely výpočtu lhůt by se mělo použít nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny [4]. O tom by měl být žalovaný poučen a také by měl být informován o tom, že budou zohledněny státní svátky členského státu, ve kterém se nachází soud, který vydává evropský platební rozkaz.

(29) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž zavedení jednotného rychlého a účinného mechanismu vymáhání nesporných peněžních nároků v celé Evropské unii, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být z důvodu rozsahu a účinků nařízení lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.

(30) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [5].

(31) V souladu s článkem 3 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.

(32) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko přijímání tohoto nařízení neúčastní, a proto pro ně není závazné ani použitelné,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Účel

1. Účelem tohoto nařízení je:

a) zavedením řízení o evropském platebním rozkazu zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně;

a

b) umožnit volný pohyb evropských platebních rozkazů ve všech členských státech stanovením minimálních norem, díky jejichž dodržování je zbytečné zahajovat v členském státě výkonu jakékoli mezitímní řízení před uznáním a výkonem.

2. Toto nařízení nebrání žalobci uplatňovat nárok ve smyslu článku 4 s využitím jiného řízení, které je k dispozici podle práva členského státu nebo práva Společenství.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, bez ohledu na povahu soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci ("acta iure imperii").

2. Toto nařízení se nevztahuje na

a) majetková práva vyplývající z manželských vztahů, závětí a dědictví;

b) úpadky, vyrovnání a podobná řízení;

c) sociální zabezpečení;

d) nároky z mimosmluvních závazků, pokud:

i) nejsou předmětem dohody mezi stranami nebo nedošlo k uznání dluhu,

nebo

ii) se nevztahují na peněžité pohledávky ze spoluvlastnictví.

3. Pro účely tohoto nařízení se "členským státem" rozumějí členské státy s výjimkou Dánska.

Článek 3

Přeshraniční případy

1. Pro účely tohoto nařízení se přeshraničním případem rozumí případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byl podán návrh na vydání platebního rozkazu.

2. Bydliště se určí podle článků 59 a 60 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [6].

3. Rozhodujícím okamžikem pro určení, zda se jedná o přeshraniční případ, je doba, kdy je podán návrh na vydání evropského platebního rozkazu v souladu s tímto nařízením.

Článek 4

Řízení o evropském platebním rozkazu

Řízení o evropském platebním rozkazu se zavádí za účelem vymáhání peněžitých pohledávek na určitou částku, jež jsou splatné v době, kdy je podán návrh na vydání evropského platebního rozkazu.

Článek 5

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1. "členským státem původu" členský stát, v němž byl vydán evropský platební rozkaz;
2. "členským státem výkonu" členský stát, v němž se žádá o výkon evropského platebního rozkazu;
3. "soudem" jakýkoli orgán v členském státě, který je příslušný k řízení o evropském platebním rozkazu nebo k jakýmkoli jiným souvisejícím záležitostem;
4. "soudem původu" soud, který vydává evropský platební rozkaz.

Článek 6

Soudní příslušnost

1. Pro účely použití tohoto nařízení se příslušnost soudu určí v souladu s příslušnými pravidly práva Společenství, zejména s nařízením (ES) č. 44/2001.
2. Vyplývá-li však nárok ze smlouvy uzavřené osobou, spotřebitelem, za účelem, který nelze považovat za výkon její podnikatelské nebo profesní činnosti, a pokud je žalovaným tento spotřebitel, jsou příslušné pouze soudy v členském státě, v němž má žalovaný bydliště ve smyslu článku 59 nařízení (ES) č. 44/2001.

Článek 7

Návrh na vydání evropského platebního rozkazu

1. Pro podání návrhu na vydání evropského platebního rozkazu se použije vzorový formulář A uvedený v příloze I.
2. V návrhu se uvádí:
 - a) jména a adresy stran a případně jejich zástupců a název a adresa soudu, ke kterému se návrh podává;
 - b) výše nároku, včetně jistiny a případně úroku, smluvních pokut a nákladů;

c) v případě požadovaného úroku úroková sazba a období, za něž je tento úrok požadován, pokud není k jistině automaticky připočten zákonný úrok podle právních předpisů členského státu původu;

d) žalobní důvod včetně popisu okolností, kterých se žalobce dovolává jako základu nároku a případně požadovaného úroku;

e) popis důkazních prostředků podporujících nárok;

f) odůvodnění příslušnosti soudu,

a

g) přeshraniční povaha případu ve smyslu článku 3.

3. V návrhu žalobce prohlásí, že poskytnuté informace jsou podle jeho nejlepšího vědomí a svědomí pravdivé a že si je vědom toho, že jakékoli úmyslné nepravdivé prohlášení by mohlo vést k odpovídajícím sankcím podle právních předpisů členského státu původu.

4. V dodatku návrhu může žalobce sdělit soudu, že nesouhlasí s převedením věci do běžného občanského soudního řízení ve smyslu článku 17, pokud žalovaný podá odpor. To žalobci nebrání, aby o tom soud informoval i později, avšak v každém případě před vydáním rozkazu.

5. Návrh se podává v listinné podobě nebo prostřednictvím jiných komunikačních prostředků včetně elektronických, které členský stát původu přijímá a které jsou k dispozici i pro soud původu.

6. Návrh podepisuje žalobce nebo případně jeho zástupce. Pokud je návrh podáván v elektronické podobě v souladu s odstavcem 5, podepisuje se v souladu s čl. 2 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy [7]. Podpis se uzná v členském státě původu a nesmí podléhat dodatečným požadavkům.

Tento elektronický podpis se však nevyžaduje, pokud u soudů v členském státě původu existuje jiný elektronický komunikační systém, který je k dispozici určité skupině předem registrovaných ověřených uživatelů a který umožňuje bezpečnou identifikaci těchto uživatelů. Členské státy o takových komunikačních systémech informují Komisi.

Článek 8

Posouzení návrhu

Soud, který obdrží návrh na vydání evropského platebního rozkazu, posoudí co nejdříve a na základě návrhu, zda jsou splněny požadavky stanovené v člácích 2, 3, 4, 6 a 7 a zda se nárok jeví jako opodstatněný. Toto posouzení lze provést automatizovaným postupem.

Článek 9

Doplnění a oprava

1. Nejsou-li požadavky stanovené v článku 7 splněny a není-li nárok zjevně neopodstatněný nebo není-li návrh nepřijatelný, poskytne soud žalobci příležitost návrh doplnit nebo opravit. Soud použije vzorový formulář B uvedený v příloze II.

2. Požaduje-li soud, aby žalobce návrh doplnil nebo opravil, stanoví lhůtu, již považuje za přiměřenou okolnostem. Soud může podle svého uvážení tuto lhůtu prodloužit.

Článek 10

Změna návrhu

1. Jsou-li požadavky uvedené v článku 8 splněny pouze pro část nároku, soud o tom informuje žalobce a použije k tomu vzorový formulář C uvedený v příloze III. Žalobce se vyzve k přijetí nebo odmítnutí návrhu evropského platebního rozkazu na částku stanovenou soudem a bude informován o důsledcích svého rozhodnutí. Žalobce odpoví tím, že ve lhůtě stanovené soudem podle čl. 9 odst. 2 zašle zpět vzorový formulář C, který mu zaslal soud.

2. Pokud žalobce přijme návrh soudu, vydá soud evropský platební rozkaz podle článku 12 pro tu část nároku, kterou žalobce přijal. Důsledky týkající se zbývajících částí původního nároku se řídí vnitrostátním právem.

3. Pokud žalobce neodpoví ve lhůtě stanovené soudem nebo návrh soudu odmítne, soud odmítne návrh na vydání evropského platebního rozkazu v plném rozsahu.

Článek 11

Odmítnutí návrhu

1. Soud návrh odmítne, pokud

a) nejsou splněny požadavky stanovené v člancích 2, 3, 4, 6 a 7,

nebo

b) nárok je zjevně neopodstatněný,

nebo

c) žalobce neodpoví ve lhůtě stanovené soudem podle čl. 9 odst. 2,

nebo

d) žalobce neodpoví ve lhůtě stanovené soudem nebo odmítne návrh soudu podle článku 10.

Žalobce bude informován o důvodech odmítnutí pomocí vzorového formuláře D uvedeného v příloze IV.

2. Proti odmítnutí návrhu nelze podat opravný prostředek.

3. Odmítnutí návrhu nebrání žalobci v tom, aby vymáhal nárok prostřednictvím nového návrhu na vydání evropského platebního rozkazu nebo prostřednictvím jiného řízení podle práva členského státu.

Článek 12

Vydání evropského platebního rozkazu

1. Jsou-li splněny požadavky stanovené v článku 8, vydá soud evropský platební rozkaz co nejdříve, obvykle do 30 dnů od podání návrhu, a použije k tomu vzorový formulář E uvedený v příloze V.

Lhůta 30 dní nezahrnuje dobu, kterou potřebuje žalobce k doplnění, opravení nebo změně návrhu.

2. Evropský platební rozkaz se vydává spolu s kopií formuláře návrhu. Neobsahuje údaje, které žalobce poskytl v dodatcích 1 a 2 formuláře A.

3. V evropském platebním rozkazu bude žalovaný poučen, že má možnost

a) zaplatit žalobci částku uvedenou v rozkazu,

nebo

b) napadnout rozkaz podáním odporu u soudu původu do 30 dnů ode dne, kdy mu byl rozkaz doručen.

4. V evropském platebním rozkazu bude žalovaný informován o tom, že:

a) rozkaz byl vydán pouze na základě informací poskytnutých žalobcem, které nebyly soudem ověřovány;

b) rozkaz se stane vykonatelným, pokud nebude u soudu podán odpor podle článku 16;

c) pokud bude podán odpor, bude řízení pokračovat před příslušnými soudy členského státu původu v souladu s pravidly běžného občanského soudního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo.

5. Soud zajistí, aby byl rozkaz žalovanému doručen v souladu s vnitrostátním právem způsobem, který splňuje minimální normy stanovené v člancích 13, 14 a 15.

Článek 13

Doručení s dokladem o přijetí žalovaným

Evropský platební rozkaz může být žalovanému doručen v souladu s vnitrostátními právními předpisy státu, v němž je doručován, některým z těchto způsobů:

a) osobní doručení, při němž žalovaný podepíše potvrzení o přijetí s uvedením data přijetí;

b) osobní doručení, při němž příslušná osoba, která doručení uskutečnila, podepíše dokument, v němž uvede, že žalovaný dokument přijal nebo odepřel přijetí bez jakéhokoli oprávněného důvodu, a datum doručení;

c) doručení poštou, při němž žalovaný podepíše a odešle zpět potvrzení o přijetí s uvedením data přijetí;

d) doručení elektronickými prostředky, jako je fax nebo elektronická pošta, při němž žalovaný podepíše a odešle zpět potvrzení o přijetí s uvedením data přijetí.

Článek 14

Doručení bez dokladu o přijetí žalovaným

1. Evropský platební rozkaz může být také doručen žalovanému v souladu s vnitrostátními právními předpisy státu, v němž je doručován, některým z těchto způsobů:

a) osobní doručení na osobní adresu žalovaného osobám, které žijí ve stejné domácnosti jako žalovaný nebo jsou tam zaměstnány;

b) v případě, že žalovaný je osobou samostatně výdělečně činnou nebo právnickou osobou, osobní doručení na obchodní adresu žalovaného osobám, které žalovaný zaměstnává;

c) uložení rozkazu v poštovní schránce žalovaného;

d) uložení rozkazu na poště nebo u příslušných veřejných orgánů a vložení písemného oznámení o tomto uložení do poštovní schránky žalovaného za předpokladu, že je dokument v písemném oznámení jasně označen jako dokument soudu nebo že je v dokumentu poukázáno na to, že doručení se na základě uvedeného oznámení pokládá za uskutečněné a že počínají běžet lhůty;

e) doručení poštou bez dokladu podle odstavce 3, pokud má žalovaný adresu v členském státě původu;

f) doručení elektronickými prostředky s automatickým potvrzením o doručení za předpokladu, že žalovaný s tímto způsobem doručení výslovně souhlasil předem.

2. Pro účely tohoto nařízení není doručení podle odstavce 1 přípustné, pokud není adresa žalovaného známa s jistotou.

3. Doručení podle odst. 1 písm. a), b), c) a d) se potvrzuje pomocí:

a) dokladu podepsaného příslušnou osobou, která doručení uskutečnila, s uvedením:

i) způsobu doručení,

a

ii) data doručení,

a

iii) pokud byl rozkaz doručen jiné osobě než žalovanému, jména dotyčné osoby a jejího vztahu k žalovanému,

nebo

b) potvrzení o přijetí osobou, jíž byl rozkaz doručen podle odst. 1 písm. a) a b).

Článek 15

Doručení zástupci

Rozkaz lze doručit podle článků 13 nebo 14 i zástupci žalovaného.

Článek 16

Odpor proti evropskému platebnímu rozkazu

1. Proti evropskému platebnímu rozkazu může žalovaný podat odpor u soudu původu za použití vzorového formuláře F uvedeného v příloze VI, který obdrží spolu s evropským platebním rozkazem.
2. Odpor musí být odeslán do 30 dnů od doručení rozkazu žalovanému.
3. Žalovaný v odporu uvede, že nárok popírá, aniž by musel uvádět důvody.
4. Odpor se podává v listinné podobě nebo pomocí jiných komunikačních prostředků včetně elektronických, které členský stát původu uznává a které má soud původu k dispozici.
5. Odpor podepíše žalovaný nebo případně jeho zástupce. Pokud je odpor podáván v elektronické podobě v souladu s odstavcem 4, podepíše se v souladu s čl. 2 odst. 2 směrnice 1999/93/ES. Podpis se uzná v členském státě původu a nesmí podléhat dodatečným požadavkům.

Tento elektronický podpis se však nevyžaduje, pokud u soudů členského státu původu existuje jiný elektronický komunikační systém, který je k dispozici určité skupině předem registrovaných ověřených uživatelů a který umožňuje bezpečnou identifikaci těchto uživatelů. Členské státy o takových komunikačních systémech informují Komisi.

Článek 17

Důsledky podání odporu

1. Je-li odpor podán ve lhůtě stanovené v čl. 16 odst. 2, pokračuje řízení před příslušnými soudy členského státu původu podle pravidel běžného občanského soudního řízení, pokud žalobce výslovně nepožádal, aby v takovém případě řízení skončilo.

Pokud žalobce uplatnil svůj nárok pomocí řízení o evropském platebním rozkazu, není tím dotčeno jeho postavení podle vnitrostátního práva v následném běžném občanském soudním řízení.

2. Převod do běžného občanského soudního řízení ve smyslu odstavce 1 se řídí právem členského státu původu.

3. Žalobce je informován o tom, zda žalovaný podal odpor, a o převodu do běžného občanského soudního řízení.

Článek 18

Vykonatelnost

1. Pokud ve lhůtě stanovené v čl. 16 odst. 2, s přihlédnutím k přiměřené době pro doručení odporu, nebyl soudu původu doručen žádný odpor, prohlásí soud původu neprodleně evropský platební rozkaz za vykonatelný, k čemuž použije vzorový formulář G uvedený v příloze VII. Soud ověří datum doručení.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, řídí se formální požadavky na vykonatelnost právem členského státu původu.

3. Soud zašle vykonatelný evropský platební rozkaz žalobci.

Článek 19

Zrušení doložky vykonatelnosti

Evropský platební rozkaz, který se v členském státě původu stal vykonatelným, je uznáván a vykonáván v ostatních členských státech, aniž je nutná doložka vykonatelnosti a bez možnosti napadnout jeho uznání.

Článek 20

Přezkum ve výjimečných případech

1. Po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 2 má žalovaný právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud

a) i) byl platební rozkaz doručen některým ze způsobů uvedených v článku 14,

a

ii) doručení nebylo provedeno dostatečně včas, aby bylo žalovanému umožněno připravit si obhajobu, a to bez jakéhokoli zavinění z jeho strany,

nebo

b) žalovaný nemohl popřít nárok z důvodu vyšší moci nebo mimořádných okolností, které nezavinil,

pokud v obou případech jedná neprodleně.

2. Po uplynutí lhůty stanovené v čl. 16 odst. 2 má žalovaný rovněž právo požádat o přezkum evropského platebního rozkazu u příslušného soudu v členském státě původu, pokud byl platební rozkaz s ohledem na požadavky stanovené tímto nařízením zjevně vydán chybně nebo z důvodu jiných výjimečných okolností.

3. Pokud soud odmítne žádost žalovaného s odůvodněním, že není splněn žádný z důvodů pro přezkum uvedených v odstavcích 1 a 2, zůstává evropský platební rozkaz v platnosti.

Pokud soud rozhodne, že přezkum je oprávněný na základě některého z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2, je evropský platební rozkaz od počátku neplatný.

Článek 21

Výkon

1. Aniž jsou dotčena ustanovení tohoto nařízení, řídí se vykonávací řízení právem členského státu výkonu.

Evropský platební rozkaz, který se stal vykonatelným, se vykonává za týchž podmínek jako vykonatelné rozhodnutí vydané v členském státě výkonu.

2. Pro výkon v jiném členském státě předloží žalobce orgánům tohoto členského státu příslušným pro výkon:

a) vyhotovení evropského platebního rozkazu prohlášeného soudem původu za vykonatelný, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti,

a

b) v případě potřeby překlad evropského platebního rozkazu do úředního jazyka členského státu výkonu, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků soudního řízení v místě, kde se o výkon usiluje, v souladu s právními předpisy tohoto členského státu, anebo do jiného jazyka, který členský stát výkonu označil za přijatelný. Každý členský stát může označit úřední jazyk či jazyky orgánů Evropské unie, které nejsou jeho úředními jazyky a které jsou pro něj v případě evropského platebního rozkazu přijatelné. Překlad musí být ověřen osobou k tomu oprávněnou v jednom z členských států.

3. Od žalobce, který v jednom členském státě žádá o výkon evropského platebního rozkazu vydaného v jiném členském státě, se nesmí z důvodu, že je cizím státním příslušníkem nebo že nemá bydliště ani nepobývá v členském státě výkonu, požadovat složení jistoty, kauce či vkladu, ať už je jejich označení jakékoli.

Článek 22

Zamítnutí výkonu

1. Výkon je na návrh žalovaného příslušným soudem v členském státě výkonu zamítnut, jestliže je evropský platební rozkaz neslučitelný s dřívějším rozhodnutím nebo rozkazem vydaným dříve v kterémkoliv členském státě nebo ve třetí zemi, pokud:

a) se dřívější rozhodnutí nebo rozkaz týkaly téže věci mezi stejnými stranami,

a

b) dřívější rozhodnutí nebo rozkaz splňují podmínky nezbytné pro jejich uznání v členském státě výkonu,

a

c) proti neslučitelnosti nemohla být při soudním řízení v členském státě původu vznesena námitka.

2. Výkon se na návrh také zamítne, pokud žalovaný uhradil žalobci částku stanovenou v evropském platebním rozkazu, a to do výše, v níž byla tato částka uhrazena.

3. V žádném případě nesmí být v členském státě výkonu evropský platební rozkaz přezkoumáván ve věci samé.

Článek 23

Zastavení nebo omezení výkonu

Pokud žalovaný požádá o přezkum podle článku 20, může příslušný soud v členském státě výkonu na návrh žalovaného:

a) omezit vykonávací řízení na ochranná opatření,

nebo

b) podmínit výkon složením jistoty, kterou sám určí,

nebo

c) za výjimečných okolností vykonávací řízení zastavit.

Článek 24

Právní zastoupení

Zastoupení advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva není povinné:

a) pro žalobce, pokud jde o návrh na vydání evropského platebního rozkazu;

b) pro žalovaného, pokud jde o odpor proti evropskému platebnímu rozkazu.

Článek 25

Soudní poplatky

1. Soudní poplatky za řízení o evropském platebním rozkazu a za běžné občanské soudní řízení, které následuje v případě podání odporu proti evropskému platebnímu rozkazu v členském státě, dohromady nepřevýší soudní poplatky běžného občanského soudního řízení bez předchozího řízení o evropském platebním rozkazu v tomto členském státě.

2. Pro účely tohoto nařízení se soudní poplatky skládají z poplatků a výloh, které mají být soudu uhrazeny a jejichž výše je stanovena podle vnitrostátních právních předpisů.

Článek 26

Vztah k vnitrostátnímu procesnímu právu

Veškeré procesní otázky, jež nejsou konkrétně upraveny tímto nařízením, se řídí vnitrostátním právem.

Článek 27

Vztah k nařízení (ES) č. 1348/2000

Tímto nařízením není dotčeno použití nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech [8].

Článek 28

Informace týkající se nákladů na doručení a výkon

Členské státy spolupracují, aby poskytly veřejnosti a odborným kruhům informace o:

a) nákladech na doručování písemností,

a

b) orgánech příslušných pro výkon pro účely článků 21, 22 a 23,

zejména prostřednictvím Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci zřízené rozhodnutím Rady 2001/470/ES [9].

Článek 29

Informace týkající se soudní příslušnosti, přezkumných řízení, prostředků komunikace a jazyků

1. Do 12. června 2008 členské státy oznámí Komisi:

a) soudy, které jsou příslušné vydávat evropský platební rozkaz,

b) přezkumná řízení a příslušné soudy pro účely článku 20,

c) prostředky komunikace přijatelné pro účely řízení o evropském platebním rozkazu, které jsou dostupné soudům,

d) jazyky přijatelné podle čl. 21 odst. 2 písm. b).

Členské státy oznámí Komisi jakékoli další změny těchto informací.

2. Komise zveřejní informace oznámené podle odstavce 1 v Úředním věstníku Evropské unie i jinými vhodnými prostředky.

Článek 30

Změny příloh

Vzorové formuláře uvedené v přílohách se aktualizují nebo technicky upravují postupem podle čl. 31 odst. 2, při zajištění plného souladu s tímto nařízením.

Článek 31

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor zřízený článkem 75 nařízení (ES) č. 44/2001.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí Rady 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

3. Výbor přijme svůj jednací řád.

Článek 32

Přezkum

Do 12. prosince 2013 Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru podrobnou zprávu shrnující fungování řízení o evropském platebním rozkazu. Zpráva bude obsahovat hodnocení fungování tohoto řízení i rozšířené hodnocení jeho dopadu pro každý členský stát.

Za tímto účelem a aby bylo zajištěno, že jsou řádně zohledněny osvědčené postupy v Evropské unii a že odrážejí zásady zdokonalení tvorby právních předpisů, poskytnou členské státy Komisi informace týkající se přeshraničního fungování evropského platebního rozkazu. Tyto informace zahrnou soudní poplatky, délku trvání řízení, účinnost, snadnost používání a vnitřní řízení o platebních rozkazech členských států.

Zpráva Komise bude případně doplněna o návrhy změn.

Článek 33

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Použije se od 12. prosince 2008, s výjimkou článků 28, 29, 30 a 31, které se použijí od 12. června 2008.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

Ve Štrasburku dne 12. prosince 2006.

Za Evropský parlament

předseda

J. Borrell Fontelles

Za Radu

předseda

M. Pekkarinen

[1] Úř. věst. C 221, 8.9.2005, s. 77.

[2] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 13. prosince 2005 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku), společný postoj Rady ze dne 30. června 2006 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Evropského parlamentu ze dne 25. října 2006. Rozhodnutí Rady ze dne 11. prosince 2006.

[3] Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 1.

[4] Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1.

[5] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23. Rozhodnutí ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. L 200, 22.7.2006, s. 11).

[6] Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 2245/2004 (Úř. věst. L 381, 28.12.2004, s. 10).

[7] Úř. věst. L 13, 19.1.2000, s. 12.

[8] Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 37.

[9] Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25.